

„Bud', anebo“

Pozdrav:

Milé sestry a milí bratři, vítám Vás na těchto bohoslužbách slovy apoštolskými:
Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen

Introit: (Žalm 84, 2-3)

2 Jak jsou milé tvé přibytky, Hospodine zástupů!

3 Má duše zmirá steskem po Hospodinových nádvořích, mé srdce i mé tělo plesají vstříc živému Bohu!

Píseň: 607

Modlitba:

Bože náš jsi naší záštitou, když už nemáme sil, Pane, jsi pevnou oporou, když jsme vydáni napospas nemocem, jsi pramenem živé vody, když klesáme vyprahlí a zlomení. Jsi jedinou cestou, když jsme zůstali zamotáni v bludišti svých dní. Neuměli bychom takto věřit, kdybys nám neotevřel srdce svými příběhy, kde čteme o Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, příběhy Ježíše Krista. Dnes jsme tu, abychom společně, malí i velicí děkovali a chválili Tě za mnoho dobrého, co pro nás vykonal. Za všechno, oč bychom zůstali ochuzeni, kdybychom nepotkali víru. Za každodenní dostatek, který nás oprošťuje od mnoha starostí. Za společenství kolem tvých bratři a sester. A za tento den milosti, za tyto bohoslužby vděčnosti, za příležitost potkat Tě jako toho, který je s námi - a chce s námi ještě ledacos vykonal. Tento čas Tě prosíme o Tvoji pozornost a Tvoji přítomnost. Amen.

I. Čtení: (Gal 13, 1-11)

Milí bratři a milé sestry v Pánu Ježíši Kristu, vyslechněte si slova z Písma Svatého, jak je nacházíme zapsaná v knize Galatským, v 13, 1-11.

1 Vy pošetili Galatští, kdo vás to obloudil – vždyť vám byl tak jasně postaven před oči Ježíš Kristus ukřižovaný!

2 Chtěl bych se vás zeptat jen na jedno: dal vám Bůh svého Ducha proto, že jste činili skutky zákona, nebo proto, že jste uvěřili zvěsti, kterou jste slyšeli?

3 To jste tak pošetili? Začali jste žít z Ducha Božího, a teď spoléháte sami na sebe?

4 Tak veliké věci jste prožili nadarmo? A kdyby jen nadarmo!

5 Ten, který vám udílí Ducha a působí mezi vámi mocné činy, činí tak proto, že plníte zákon, nebo proto, že jste slyšeli a uvěřili?

6 Pohleďte na Abrahama: ‚uvěřil Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost.‘

7 Pochopte tedy, že syny Abrahamovými jsou lidé víry.

8 Protože se v Písmu předvídá, že Bůh na základě víry ospravedlní pohanské národy, dostal už Abraham zaslíbení: ‚V tobě dojdou požehnání všechny národy.‘

9 A tak lidé víry docházejí požehnání spolu s věřícím Abrahamem.

10 Ti však, kteří spoléhají na skutky zákona, jsou pod kletbou, neboť stojí psáno: ‚Proklet je každý, kdo nezůstává věren všemu, co je psáno v zákoně, a nečiní to.‘

11 Je jasné, že nikdo není před Bohem ospravedlněn na základě zákona, neboť čteme: ‚Spravedlivý bude živ z víry.‘

Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen

Píseň: S 147

Slůvko dětem:

Zazpívat Ranní prosbu (Svítá 275). Můžeme upozornit na slova písně: „Ať možnost má vždy začít ten, koho zastih pád.“ O tomto pádu, selhání, nehodě dnes budou děti mluvit. Ale po každém selhání můžeme díky Bohu znovu začít, to je to nejdůležitější.

Píseň: „Všechny děti v celém světě“ ze zpěvníku „Buď Tobě sláva“

Kázání: (Genesis 13)

Slova Písma Svatého, nad kterými se budeme dnes zamýšlet, a která nám poslouží jako základ kázání, jsou zapsaná v knize Genesis, v 13 kapitole.

1 I vystoupil Abram z Egypta se svou ženou a se vším, co měl, do Negebu; byl s ním i Lot.

2 Abram byl velice zámožný, měl stáda, stříbro i zlato.

3 Postupoval po stanovištích od Negebu až k Bét-elu, na místo mezi Bét-elem a Ajem, kde byl zprvu jeho stan, 4 k místu, kde předtím postavil oltář; tam vzýval Abram Hospodinovo jméno.

5 Také Lot, který putoval s Abramem, měl brav a skot i stany.

6 Země jim však nevynášela tolik, aby mohli sídlit pospolu, a jejich jmění bylo tak značné, že nemohli sídlit pohromadě.

7 Proto došlo k rozepři mezi pastýři stáda Abramova a pastýři stáda Lotova. Tehdy v zemi sídlili Kenaanci a Perizejci.

8 Tu řekl Abram Lotovi: „Ať nejsou rozepře mezi mnou a tebou a mezi pastýři mými a tvými, vždyť jsme muži bratři.

9 Zdalipak není před tebou celá země? Odděl se prosím ode mne. Dáš-li se nalevo, já se dám napravo. Dáš-li se ty napravo, já se dám nalevo.“

10 Lot se rozhlédl a spatřil celý okrsek Jordánu směrem k Sóaru, že je celý zavlažován, že je jako zahrada Hospodinova, jako země egyptská. To bylo předtím, než Hospodin zničil Sodomu a Gomoru.

11 Proto si Lot vybral celý okrsek Jordánu a odtáhl na východ. Tak se od sebe oddělili.

12 Abram se usadil v zemi kenaanské a Lot se usadil v městech toho okrsku a stanoval až u Sodomy.

13 Sodomští muži však byli před Hospodinem velice zlí a hříšní.

14 Poté, co se Lot od něho oddělil, řekl Hospodin Abramovi: „Rozhlédni se z místa, na němž jsi, pohlédni na sever i na jih, na východ i na západ,

15 neboť celou tu zemi, kterou vidíš, dám tobě a tvému potomstvu až navěky.

16 A učiním, že tvého potomstva bude jako prachu země. Bude-li kdo moci sečíst prach země, pak bude i tvé potomstvo sečteno.

17 Teď projdi křížem krázem tuto zemi, neboť ti ji dávám.“

18 Hnul se tedy Abram se stany, přišel a usadil se při božišti Mamre, které je u Chebrónu. I tam vybudoval Hospodinu oltář.

Milí bratři, milé sestry v Pánu Ježíši Kristu,

slyšme to právě dnes, kdy děkujeme za to, čeho se nám k životu dostává: Někdy přichází nouze a chudoba, ale i značné jmění život komplikuje a vytváří konflikty. I pro ně může být člověku země těsná. I ono představuje zkoušku. Žádá si své a my lidé to často nezvládáme. Na spor je zaděláno, než se jeden naděje.

Abram se značně zmohl, měl stáda, stříbro i zlato. Nezaslouženě, jak bychom se dočetli v předchozí kapitole. Svým jednáním bez důvěry se o všechno, včetně života, málem připravil. V tom, že se to nestalo, je možné vidět požehnání.

Jenomže ono neplatí: **čím bohatší tím pozeňnanější**. A stejně tak prostě neplatí: **čím pozeňnanější tím bohatší**. Zda je majetek, kterého člověk nabyl, pro něho skutečně požehnáním, to se asi projeví až v tom, jaký k němu má vztah a k čemu ho vede, co mu umožní. Z Abramova následujícího jednání by se nejspíš dalo odvodit: **čím pozeňnanější, tím nezávislejší na vlastním zajištění, tím svobodnější ve vztahu k možnostem, které slibují zajištěnou budoucnost.**

Abram byl nezaslouženě obdařen. Pochopil snad něco z **boží štědrosti**. Důvěruje jí. A tak nestřeží úzkostlivě vlastní zájmy. Jsou pro něho přednější jiné věci. Ač by si mohl jako hlava rodu činit nárok na výhodnější postavení, nechá vybrat mladička Lota: „Odděl se, prosím, ode mne. Dáš-li se nalevo, já se dám napravo. Dáš-li se napravo, já se dám nalevo.“

Abram navrhuje rozchod, ale ne ve zlém, ani kvůli uchování vlastní životní úrovně nebo klidu, nýbrž proto, aby se spor nestupňoval, aby rostoucím napětím nebyl porušen jejich vztah: „Ať nejsou rozepře mezi mnou a tebou, vždyť jsme muži bratři.“ Právě proto, aby bratrské pouto nebylo porušeno, vyber si svou cestu sám, **svobodně**. Chci ti k tomu dát prostor. **Pokoj a bratrství nemohou bez svobody existovat**. Pro ně dávám k dispozici i výhodnější výchozí podmínky. Někdy je třeba vnějšího odloučení, aby nedošlo k vnitřnímu odcizení.

Kdo se spoléhá na boží zaslíbení, třeba díky svým pádům poznal boží štědrost, může si takovouhle velkorysost dovolit. Nemusí vždycky ustrašeně myslet na zadní kolečka. Může důvěřovat, že Bůh ví, co k životu potřebujeme. Ví už zkrátka, že to, co člověka skutečně ohrožuje, je nedůvěra vůči Bohu.

Lot se ale zatím jenom vezl. Sám se nerozhodoval. Odpovědnost za selhání si přičítat nemusel. A možná proto ani tu nezaslouženou boží štědrost nevnímal.

Pokud má člověk za to, že je strůjcem svého štěstí sám, není divu, že svojí odpovědnost vidí jenom ve výběru na první pohled výhodnějších podmínek. Lot si vybírá lákavý úrodný okrsek Jordánu, který je jako zahrada Hospodinova, jako země egyptská.

Buď napravo, nebo nalevo. Pravda je, že takových „**buď, anebo**“ je v Bibli hodně. Zvláště v Ježíšových výrociích a podobenstvích je tahle dualita častá. Tak třeba: *Syn člověka oddělí jedny od druhých, ovce postaví po pravici a kozly po levici (Mt 25). Nebo: Žádný sluha nemůže sloužit dvěma pánům, neboť jednoho bude nenávidět a druhého milovat (Lk 16). Podobenství o dvou stavitelích, výrok o stromu a ovoci, výrok o dvou cestách* atd., tam všude je zdůrazňována volba – buď tak, nebo tak.

Tahle dvojznačnost je, bratři a sestry, důležitá. Dostatek, prosperita, pohodlí to není vždycky jen od zlého. To jistě může být i **dar boží**, pozvánka do ráje, do zahrady Hospodinovy. Ale právě jen může. Stejně tak to může být pěkná otročina, země egyptská. Zkrátka zemi „*mlékem a medem oplývající*“ si představuje jinak člověk a jinak Hospodin. Z pohledu člověka je na tom nejlépe Egypt, tak dobře, že skoro předčí ráj. A přece není o co stát.

Potíž není v tom, že bychom rádi zajištěně a pohodlně žili, potíž nastává tehdy, když to jako Lot máme při svém rozhodování za to nejdůležitější a jediné, nač se ohlížíme, a přehlízíme přitom, kam nás to zavede, do jaké společnosti se tím zařadíme. Co na tom, že byli mužové sodomští před Hospodinem velice zlí a hříšní? Co na tom, že teď budu patřit k nim? Hlavně, že mám vystaráno. Muži se rozcházejí v dobrém, jeden má nejurodnější půdu, druhý **požehnání Hospodinovo**.

Tím se do věci dostává nová veličina. Boží pokoj, převyšující všeliký rozum lidský. Tak jde i v té velmi pozemské záležitosti také o věci vpravdě poslední. A dobrým, bratrským řešením je zde rozchod obou „*mužů bratří*“.

Jenomže ono na tom, jak se hned ukáže, záleží hodně. Kdo se neptá, **jaké společenství má v životě vytvářet a jaké hodnoty mají přednost**. Kdo svou naději a jistotu vkládá jen do podmínek, které slibují jistou existenci, ten s nimi sroste a stane se proto brzy hříčkou osudu.

Rozhodnutí Abrama a Lota jsou stejná jako rozhodnutí dnes, kterým čelí každý křesťan. Rozhodujeme se, zda důvěřovat Bohu nebo našim vlastním schémátům. Zda důvěřovat „*nejistotě bohatství*“ nebo Bohu, který „*nás bohatě zásobuje*“.

Lot se rozhodl jednat na základě užitečnosti; Abram jednal na základě víry v Boha a byl velmi požehnan. Lot se rozhodl bydlet ve městě, které vypadalo jako ráj, ale bylo plné hříšníků. Abram se rozhodl žít na opuštěném místě, kde mohl svobodně uctívat svého Boha.

Náš problém je mnohokrát naše krátkozrakost. Zahledíme se do našich situací a nevidíme za ně.

Proto jsem zváni, abychom i v díkčinění pozdvihli svůj zrak od sebe samotných,... od naší nedokonalosti, od chyb, od viny, od ukřivdění, od toho našeho zacyklení se do našich lidských sporů, vnitřních rozporů, obav, nejistot, podezřívavosti, od všech hranic, překážek, zábran, které jsme stanovili, postavili a nakladli... jsme zváni k tomu, abychom od toho odhlédli a vzhlédli vzhůru, nechali se zmocnit silou Ducha svatého a mohli se podívat na lidské snažení pohledem Boha, který sestoupil do našich nížin... a který tvoří nové věci! Který má moc nás z toho zacykleného kruhu vyvést na cestu vedoucí k horizontům, které sami ze sebe vidět nemůžeme.

Pozdvihněme své srdce k Pánu jako hříšníci, kteří jsou pozváni vidět a zakusit a žít a spolutvořit věci nové, nové počátky. Zakusit milost a požehnání. Budeme slavit slavnost Kristovy hostiny. Jsme pozváni zakusit věci nové. Vzdávat Bohu díky, jako jeho děti. **Amen**.

Večeře Páně:

Vyznání vin:

Ztišíme se před naším Pánem a v tichosti srdcí vyznávejme:

Náš Pane, není na nás nic zvláštního, proč bys v nás měl mít zalíbení. Vděčnost za tvé dary není pravidelnou součástí našich postojů. I ve vztahu k tobě nám jde často o splnění našich vlastních plánů a cílů. Místo abychom čerpali z tvé životodárné blízkosti, čerpáme ze svého chytráctví a svých sil. Nedokážeme následovat tvého Syna, který tvé požehnání zpřítomňoval na cestě sebe-rozdávající služby. Neumíme ti zůstat věrni jako zvláštní lid víry a lásky. Dostáváme však pozvání k požehnanému stolu Ježíše Krista. Rozpomeň se proto i na nás - i nám dej zakusit blízkost tvého království. Ujisti nás, že i my máme místo v tom zástupu, který smí s úžasem objevovat sílu tvého díla, sytit se dary tvé spásy a očekávat slávu tvého království, dokud nepřijde. V této důvěře tě prosíme: **SMILUJ SE NAD NÁMI.**

Všichni, kdo takto vyznáváte a prosíte, připojte se hlasitým: **PANE, SMILUJ SE NAD NÁMI "... KRISTE, SMILUJ SE NAD NÁMI "... PANE, SMILUJ SE NAD NÁMI "...**

Slovo milosti: (Řím 5, 18-19)

Přijměte do svých srdcí slovo milosti:

A. Text:

18 *A tak tedy: Jako jediné provinění přineslo odsouzení všem, tak i jediný čin spravedlnosti přinesl všem ospravedlnění a život.*

19 *Jako se neposlušností jednoho člověka mnozí stali hříšníky, tak zase poslušností jednoho jediného mnozí se stanou spravedlivými. Amen.*

B. Pozdrav pokoje: „*Podějte si mezi sebou navzájem ruce – na znamení pokoje a odpuštění*“.

C. Apoštolské vyznání víry: *Věřím v Boha Otce...*

Slova ustanovení: (1Kor 11, 23-26)

23 *Já jsem přijal od Pána, co jsem vám také odevzdal: Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb,*

24 *vzdal díky, lámal jej a řekl: „Toto jest mé tělo, které se za vás vydává; to čiňte na mou památku.“*

25 *Stejně vzal po večeři i kalich a řekl: „Tento kalich je nová smlouva, zpečetěná mou krví; to čiňte, kdykoli budete pít, na mou památku.“*

26 *Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde.*

Epikléze (modlitba):

Bože děkujeme nyní za dary tvé spásy. Dáváš nám okusit, jak tvé dílo spásy nalézá ztracené, nadlehčuje balvany trápení, jak syti hlad po útěše a naději. Očekáváme blízkost Kristovu, podivuhodně uzdravující blízkost tvého království. Připomínáme si toto tvé dílo s apoštolem, který dosvědčuje: „*Odevzdal jsem vám především, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem.*“ (1Kor 15, 3) Amen

Pozvání:

Ke stolu Kristovu jsou bez rozdílu církevní příslušnost zváni všichni, kdo věří v jeho vykupitelské dílo a chtějí je spolu s ostatními slavit a přijímat. Děti též!

Píseň během vysluhování – S 447

- *Vezměte a jezte to jest tělo mé, které se za vás vydává.*
- *Vezměte a pijte to jest kalich mé krve, která se prolévá za vás na odpuštění hříchů.*

Propouštění:

A) *4 Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval,*

5 probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni! (Ef 2, 4-5)

„Jděte v pokoje“

Děkováná modlitba:

Pane, děkujeme Ti a chválíme Tě za to, že můžeme patřit do tvé rodiny, že se můžeme nazývat bratřími a sestrami, prosíme, ať je naše víra naplněna, ať nezůstane u sebeujišťování a tak neumře hned v základu, ať vystupujeme ze sebe a rozdáváme tvou pomoc. Ať dokážeme mluvit o Tobě a Tvé spáse. Amen

Píseň: S 364

Ohlášky:

Přímluvná modlitba:

Pane, drž nad námi svou mocnou pravici, abychom byli vysvobozeni ode všeho zla.

Dej svornost a pokoj nám i všem obyvatelům země, jako jsi jej dával našim otcům.

Dej naši vrchnosti a všem, kteří nám vládou, ať poznají, co je dobré.

Veď myšlenky a činy lidí k spravedlnosti, aby došli milosti v Tvých očích.

Dej chléb hladovějícím a osvobod' zajaté.

Podepři slabé a potěš malomyslné.

Odpusť všem jejich hříchy a provinění a očisti jejich srdce.

Dej, ať vždycky konáme, co se Ti líbí.

Modleme se za všechny, kteří žijí v bázni Boží, aby nikdy nepřestali Bohu sloužit.

Modleme se za mír a blaho světa i křesťanských obcí, aby všemohoucí Bůh dal svůj věčný a neporušitelný mír a vylil na nás bohatství své milosti.

Modleme se za naše nemocné, aby jim Bůh dal sílu a vysvobodil je z nemoci, aby se mohli mezi nás ve zdraví vrátit.

Vzpomeňme na všechny naše nedospělé, aby jim Bůh dal milost dospět do plnosti Kristovy.

Všemohoucí Bože. V Tobě je všechna naše naděje. Buď pomocníkem svého lidu, který sis vyvolil ze všech národů země. Skrze Krista našeho Pána.

A společně ještě voláme...

Otče náš....

Posláni: (Ef 5, 15-17)

15 Dávejte si dobrý pozor na to, jak žijete, abyste si nepočínali jako nemoudří, ale jako moudří;

16 nepromarněte tento čas, neboť nastaly dny zlé.

17 Proto nebuďte nerozumní, ale hleďte pochopit, co je vůle Páně.

Požehnání: (Nu 6,24-26)

Ať Hospodin ti žehná a chrání tě. Ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv. Ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen.

Píseň: 621